

FOAIE ROMANEASCĂ DE OPINIE ȘI INFORMATIE
(Impresso come manoscritto)

Septembrie 1955

Nr 33

III, 9

R O M ' A
Via C. Morin, 6CAPRA DOMNULUI SEGUIN

După probele date, după incongruența și poate -Doamne ferește!- fatala coeziune cu comunismul, "democrația" s'ar putea să devină cu timpul nu numai expresia unei nesăbuite cu urmări catastrofale pentru istoria omenirii, dar chiar o vorbă de rușine. Poate așoca, și astăzi ea servește abia ca un alibi al neputințelor. Cum necum, cu toate greșelile și excesele lor, dictaturile așa zise de dreapta imunizaseră Europa de diuna bolșevico-rusească: și orice periați de azi, că aceea era mîine împotriva căreia trebuia dată în primul rînd nitivă a imperialismului muncitoresc, sub mască ideologică, și putea discuta academic sau arcaic despre democrație, libertate, și alte asemenea principii sau mituri. - Primii anonimiți de înșelăciune negător dinapre măsărit, Românii nu-și puteau face, evident, iluzii. Toate spiritele mari ale neamului, de altfel, au identificat în Ruși pe dușmanul cel mai primejios al ființei etnice românești. Eminescu, în primul rînd. Dar tot el, cu una din acele intuiții geniale noastre e lămurit de căpetenie pentru noi, că ar fi mai bine să nu alegem deputați, decât să piară nația românească! ". Politicarii de la București, manevrați de forțe, pe care numai salvarea neamului nu le interesa, au crezut împotriva -când erau, foarte rar, în bună credință, ca bietul Mariu-, că e mai importantă trimiterea câtorva besmetici în dealul Mitropolei, decât salvarea atât de periclitată a ființei etnice românești. Și ne aflăm unde ne aflăm. Cine nu-și amintește, din savuresele "Lettres de mon moulin" ale lui Daudet, instructiva poveste a caprei lui Monsieur Seguin, care, dornică de libertate și de hoinăreală în afara grădini stăpînului, unde până atunci pîcuse liniștită, o ia pe colauri și ajunge în gara larg deschisă a luptei? Care, firește, o devoră. Pare metafora Daudet, de vest, adevărat.

Spuneam deci că democrația, unde s'ar devină cu timpul, dacă nu cumva a devenit deja, o vorbă de rușine. Potențiale alegeri din Germania de vest ne confirmă acest lucru. Căci aici vedem popoare, care se laudă cu o veche tradiție democratică înădîrind înconștient la sân partide comuniste sau mișcări gata, la orice pas, să colaboreze cu comunistii și să ajungă, oricum, la o înțelegere cu Rușii; pe cînd națiunile vestice, mai ales de o anumită presă, ca antidemocratice, nu se pierd deloc în scîntîcări periculoase, ci aleg just, cu intuiție sigură, de învidiat Victoria cancelarului Adenauer în Republica Federală Germană nu e atât victoria democrației, cît o victorie nemestii sau a politicii occidentaliste a guvernului din Bonn. Cît victoria bumbădi simț al unui mare popor, a instinctului sîntos european, care reacționează fără oscilări la gravă amenințare dinapre est. Noi am înclinat să spunem -fără ca prin aceasta să vom a institui o comparație, alta fiind condiția de fapt sau, cum am spune, cu un termen abuzat, conjunctura-, că așa cum în 1933 poporul german l-a ales pe Hitler, ca singura alternativă posibilă, în fața democrației impotente a Republicii de la Weimar, la 6 Septembrie și-a roversat voturile asupra democrației creștinului Adenauer: garanție cel mai sigură că nu se va ceda presiunilor moscovoite.

Pe lîngă înărmîntarea comunistă în Germania, strălucita victorie a cancelarului, noi are și alta semnificație, deosebit de importantă: la recentele alegeri din RFD au fost înfrunți, odată cu jocul sovietic, astractiv socialist, care, vrînd nevrînd, căcecu ați la moara secolului joo. E notoriu că Ollenhauer și partizanii săi, care s'ar stat dramatic între un naționalism exasperat și un internaționalism toprosc, fîră putință de realizare atîtă timp cît există o Rusie sovietică periculoasă, au cerut și cer, cu o insistență deloc rezonabilă, noi negocieri ale arșului cu Moscova și ajungerea, cu orice preț, la un acord. A noferita teză a premerului conservator englez, d-l Churchill, pe care par a o înărmîti - și faptul se simțea, deci paradoxal în aparență, dacă se cunosc liniile constante ale politicii externe britanice, fără năguri ideologice de natură fel, cănd e vorba de preponderantele interese imperiale-, toate partidele socialiste din Europa, înfrîmarea acestei teze este, hotărît lucru, un punct la activul șărilor noastre: fiindcă "orice preț" din tratativele cu Rușii ar înăma în primul rînd recunoscerea de către Occident a faptului înălmînt al anexărilor sovietice de după al doilea război mondial. Căea ce trebuie cerut de către noi - cu orice preț.

VECHII NOSTRI LĂUTARI. În ziarul francez LA VIE PARISIENNE sub direc-
 lui Marcelin, Paris 1874, nr. 48 din 28 Noembrie, asupra întâlnirii ce a avut
 loc între marele pianist Liszt și Barbu Lăutarul cu taraful lui, găsim ur-
 toarele:

Toți purtau anteree mari strânse la piept legate cu brăe, cu căciuli de
 piele de miel și opinci. Pletele lor lungi și groase le cădeau pe umere; că-
 tenia lor Barbu era bătrână; barba sa cărunță, împărțită în două, cădea până
 la piept, și sub căciula, ce acoperea fruntea sa, se vedeau strălucind ochii săi
 plini de inteligență și voinție. Când intrară în casă, toți puseră mâna la
 piept, și se închină până la pământ; li se dădu apoi șampanie.

Alecsandru dădu semnalul, și Barbu, întorcându-se la taraful său, făcu
 semn cu degetul și o stranie armonie isbucni în sala cea mare și răsună to-
 re. Instrumentele lăutarilor se compuneau din o vioară, un naiu și o cobză,
 instrument cu oarde pentru acompaniat și care seamănă totdeauna și cu na-
 dolina. După câteva momente, Liszt se sculă și îndreptându-se către lăutar,
 îi zise: "Bărbule, m'ai făcut să cunosc muzica ta; am să te fac să cunoști
 a mea". Bătrânul lăutar, drept răspuns, puse mâinile la piept, și se închină
 până la pământ. Liszt se puse la clavier în mijlocul unei tăceri ce se făcu
 deodată. Lăutarul cu scripea în mână asculta cu luare aminte, fără a pierde
 din vedere pe tainicul muzicant. Liszt începu cu un preludiu, apoi, sub înco-
 direa inspirației lui extraordinare, și a înecădării nervilor săi, improvizi
 un mars ungureșc, al cărui cântec lung și melodos domina mereu în mijlocul
 arpeggiilor, trilurilor și greutateților înspăimântătoare cu care împodobe-
 a cântecul său. Liszt se sculă în mijlocul aplauzelor frenetice ale adunării.

Barbu Lăutarul se duse drept la dansul și dându-i la rândul său un pa-
 har cu șampanie, îi zise româneste: la rândul meu, stăpâne, te rog să bei. La
 harele se cicoară din nou. "Bărbule Lăutarule, îi zise Liszt, ce zici de a-
 ceastă melodie?". "E așa de frumoasă, stăpâne - răspunse bătrânul lăutar -, că,
 dacă-mi dai voie am să mă încerc să ți-o cânt și eu. Liszt zâmbi cu un aer
 de neîncredere, făcând semn cu capul că-o primește.

Lăutarul se întoarce către taraful său și după ce puse scripea la gât
 începu a cânta marsul ungureșc. Nimic nu tu uitat, nici trilurile, nici arpe-
 giile, nici variațiunile cu notele repetate, nici acele adorabile treceri în
 semiton, care-i sunt atât de obișnuite pentru a reveni la înță-
 iul său motiv. Barbu Lăutarul cânta cu empușcături pe scripea sa toată im-
 priza, și pianistului, ce asculta înspăimântat opera, ce cu un moment mai
 înainte o cântase pe clavier pentru înțelegerea ei pe care poate o și uită.
 Taraful său îl urma cu precizie, observând nuanțele și uitându-se drept la
 Barbu care se mergea cu cântecul înainte străpungând inima lui Liszt.

Când se sfârși cântecul, Liszt se sculă deodată și, mergând drept la bă-
 trânul Barbu, îi sărută calduros, apoi luând dintr-un vechiul obicei paharul cu
 șampanie, i-l întinse, zicându-i: "Bea, Barbu Lăutar, stăpânul meu, bea căci
 înșoa te-a făcut artist, și tu ești mai mare decât mine!" Barbu moare la
 vârsta de 60 de ani. ("Americe", 7 Iulie 1953, p. 2)

CE-ȚI DORESC EU ȚIE..

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
 Țara mea de glorie, țara mea de dor?
 Brațele nerovase, arme de țarie,
 La trecut, ți-mare, mare viitor!
 Fiarbă vinu' n-oupe, spumeghe pocalul,
 Dacă ține-ți mândri aste le rutrese;
 Căci război stăpnea, deși pierie valul,
 Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Vis de război negru ca mormântul,
 Spada ta de sânge dușman fumegând,
 Și leasurra iarei flutire cu vântul,
 Vis de tău de glorie falnic triumfând,
 Spund lumea large steaguri tricolore,
 Spun ce-i poporul mare, românesc,
 Când s'aprinde sacra candida-i valve
 Dulce Românie, asta ți-o doresc.

La 24 IULIE 1877, studiind în noi amănunțos raptele, se descoperă lucruri
 surprinzătoare. Poate luptele înverșinate de la începutul secolului XIX pe-
 tru independența Greciei de sub stăpânirea opresivă a Turcilor au fost
 ținut de omul de rând. Substanți în costume grecești. Faimoșii eroi ai războiului
 de emancipare, precum și grecii Naigis Ieroos, Ieros Botsaris, Colocotronis, Co-
 raisca și alții, erau totuși Remani, cehoritari din contemporanii lui
 Asen. Ei luptară pentru independența Greciei cu aceiași înverșunare și cu
 lași dăruire pe care strămoșii lor le apăsaseră în lupta pentru elibera-
 reă bulgară de sub jugul turcesc. Independența Greciei moderne înfloră-
 to pe mormântul Românilor cari, cu sângele lor pentru un popor și
 cauză și la care surzina, dar boierii și o credeau a lor.

INTRE CINISM SI REA CREDINTA *)

Ne aflam în al doilea an de război. Generalul BERTHELOT, gloriosul fiu al Franței care pentru noi a fost întotdeauna cea mai glorioasă țară, vară în grabă, pentru a fi trimisă imediat pe front. Pentru ori cine se afla atunci printre acești elevi, și mai trăeste, în tonarea MARSEIEZEI în cor, în acel moment, rămâne de ne uitat. Nu era vorba numai de un sentiment de prietenie, sau de o admirație, ci în tumultul acelei mări de voci era ceva care trecea dincolo de relațiile obișnuite între popoare. Zeci de ani înainte de acest război, generațiile ce ne precedaseră au avut în față un ideal și un model care era "FRANȚA", indiscutabil, țara pe care Românii au iubit-o cel mai mult.

După cel de al doilea război mondial, am ajuns, refugiat, la Paris. Nu pot spune că Parisul nu mi-a făcut o grandioasă impresie. Stau de atunci în acest oraș, și poate cel mult Roma îl întrece, dar numai într'un anumit fel; oamenii sunt inteligenți și simpatici, nu am a mă plânge de nimic. Dar peste toate acestea trebuie să recunosc că nimic nu se acordă cu marea de voci care, atâția ani înainte, înțona cea mai înflăcărată imn al libertății, MARSEIEZA. De multe ori am impresia că acest cântec e mai mult o amintire, dar nu m'am așteptat niciodată să pot citi într'una din cele mai mari gazete franceze un articol de felul celui publicat în LE MONDE, pe data de 1 August 1953, sub titlul ROMANIA LA SALZBURG. Nu mi s'a întâmplat niciodată să citesc, de când mă aflu aici în Paris, în vreo gazetă, un articol atât de năprasnic desprețuitor față de vreun neam din lume.

Nu există francez mai mult sau mai puțin cultivat care să nu știe că România a fost țara cea mai "francofilă" din lume. Nu discutăm dacă aceasta a fost spre binele sau răul ei, dar așa am apucat noi România. Cultura franceză în special era cea mai răspândită dintre culturile străine; nu exista intelectual care să nu cunoască limba franceză, și poate nu exista nicio țară atât de bine pusă la curent cu ceea ce se petrecea în Franța. Era aceasta, cum am spune, un fel de slăbiciune de inimă a României.

Cum toate aceste lucruri sunt bine cunoscute în Franța, ne întrebăm dacă autorul unui asemenea articol e într'adevăr francez, sau vreun frate latin din Senegal, Madagascar ori Indochina. În esență, articolul susține următoarele lucruri: 1) Românii din exil, de confesiune democratică, sunt corupți și compromiși; 2) Ceilalți români din exil se grupează în jurul unui partid, de confesiune nazistă, numit "Frontul libertății"; 3) Românii din țară au renunțat la rezistență, iar elementele muncitorești sunt pe cale de reală comunicare; 4) Rarii oameni, cari reușesc să fugă din țară, vin atrași de trei magii: a) Spania, care-și face propagandă prin radio Madrid; b) Speranța unui război de cruciadă; c) Doctrina Mac-Kartistă.

Articolul e redactat cu multă abilitate, dar veninul din el nu e deloc discret. Ziarul LE MONDE, cum știm cu toții, e cunoscut ca un ziar eminent de democratic. Prezentând pe democrații români drept corupți și compromiși, spune, indirect, că România, ne având democrați, încetează de a mai fi în realitate o problemă pentru Occident. În schimb, ceva și mai grav, România continuă să fie nazistă, în loc să se democratizeze, - și atât de nazisti sunt Românii, încât grupează jumătate din numărul lor în jurul unui partid nazist. Ceeace ne miră foarte mult este următorul lucru: cum de a auzit reporterul de la LE MONDE despre partidul fantomă "Frontul libertății", când Românii din exil nu au nici un fel de știre precisă despre acest partid, a cărui unică acțiune cunoscută până azi e un manifest sfiorător în care se promite țării că va fi bine. Dar, chiar acest manifest a fost destul de ocult; prea puțini oameni au luat cunoștință de el, și la un timp foarte îndelungat dela plămăuirea și tipărirea lui.

Reporterul francez, sau celăce va fi, are într'adevăr cunoștințe foarte detaliate asupra emigranței românești, și arată a fi mai mult politist decât gazetar. De ce însă pune pe seama unui om desuet, ca Horia Sima, om fără noroc care încearcă să-l imite pe Cuță Tătărescu, jumătate din emigranța românească? Să fie oare recunoscut de necunoscutul reporter că "sef" al emigrației românești? Se poate, dar aceasta nu implică posibilitatea de a-l imuna Românii nici măcar 50%. D-l Horia Sima este un personaj care, în ochii occidentailor, în cel mai binevoitor caz este socotit ceva asemănător lui SCORN ZENY, ofițerul care a răpit pe Mussolini din captivitate, fără împotrivirea celor care îl păzeau. Adică, cei mai binevoitori occidentali îl socotesc pe d-l Sima bun de câte o mică chestie senzațională. Celăce, din nefericire pen-

*) Tribuna literă. Ar fi bine ca această scribere, cu care nu suntem de acord în unele privințe, să se fi trimis și ziarului parizian cu pricina.

tru dănsul, nici măcar atât nu s'a adevărit. Desemnând pe d-l Sima drept fa-
torul care adună jumătate din emigranța românească, după ce pe cealaltă ju-
mătate o consideră coruptă și compromisă, autorul articolului vrea să cal-
ce această emigrație neserioasă, și deci bună de lăsat în pace, pentru că Ro-
mânia din țară, renunțând la rezistență, se comunizează prin elementele lor
cele mai dinamice: muncitorii.

Mentinem părerea că acest articol nu este scris de un francez, ci de un
senegalez sau ceva asemănător, pentru că o asemenea măsluire a adevărului și
un asemenea dispreț față de România nu caracterizează poporul francez. Iar
în ce privește marea gazetă LE MONDE, suntem lămuriiți ce funcție îndepline-
ște: demoralizarea poporului francez, derutarea opiniilor, cu țelul unei col-
aborări, pe prețul Europei Orientale, cu Sovietele. Aceasta este fața colab-
ționismului de azi, LE MONDE îi e organul principal, mai important decât LE
MANIFESTE, iar cei cari scriu acolo își iau cu aroganță titlul de Europeni.

Să continuăm cu descoperirea mizeriei. Vorbind despre încetarea rezis-
tenței din România, articolul adaugă că există totuși sabotaje individuale,
executate după tipicul clasic al acestor operații, organizat după un anumit
sistem. Cu alte cuvinte, vrea să spună că România a renunțat la rezistență,
dar agenții din afară întrețin acte izolate de terorism. Repetăm, articolul
e foarte bine făcut, e vorba incontestabil de un reporter bine instruit în
materie de crypto-comunism; el nu face decât să spună în așa fel lucrurile
încât cititorul francez să fie obligat a trage anumite concluzii. Felul de
a scrie al ziarului LE MONDE e caracteristic: în loc să spună, de pildă, pe
prima pagină din acelaș număr al gazetei: "Sovietele au doborât un avion
american", compun următorul titlu: "mare, în locul cel mai important al paginii
"Moscova acuză un bombardier american de a fi violat spațiul rusesc și de
a fi atacat avioanele de vânătoare care îi cereau să se îndepărteze". Dar
Franța nu se află în război cu Statele Unite, ziarul LE MONDE da. El face
aceste lucruri în numele "Franței" și al "Europei". În realitate, deși lasă a
se înțelege că ar fi un ziar de "Cabinete", este o biată foaie de propagandă
a senegalezilor neo-sovietici. Despre România, nu credem că au dreptul să
spună ceva așa. România aparține Europei, face corp cu scarta ei, și da
semnătura articolului de la LE MONDE se face a muști de ce e vorba, și
voi lămurii pe scurt.

a) EMIGRANȚA ROMÂNEASCĂ. Democrații din emigranța românească, înaintea
de a fi corupți sau compromisă, sunt victime ale idealismului democratic,
care nu credem că îl au cei de la LE MONDE, care "democraticamente" oferă
solavagiului perpetuu 120.000.000 de europeni. Dacă acești democrați sunt
corupți și compromisă, ei nu fac să fie altfel decât democrația europeană
de azi, coruptă, compromisă, neputincioasă și vânzătoare. Emigranța românească
fiind bine lămurită asupra acestora, i-a părăsit lăsându-i să-și ispășească
păcatele cum se vor pricepe.

b) NĂȚIONALISMUL. România nu a fost niciodată nazistă, nici anexă nazistă,
nici ocupată de nazism. Naționalismul românesc a existat, și a fost naționa-
lism românesc. Naționalismul vine de la națiune, și poporul român a luptat
să fie o națiune, - așa cum și Franța, a cărei istorie cei de la LE MONDE
o ignoră, pentru că nu le aparține, a luptat să fie o națiune, și astfel a putut
vorbi în favoarea "drepturilor omului". Pe baza acestor drepturi, recunosc
de mare revoluție franceză, România s'a constituit ca națiune, fiind pentru
aceasta "naționalistă". România nu a invadat niciodată Franța, după cum n'a
invadat nicio țară din lume după ce veacuri a luptat cu toate invaziile.

datorită României și altor popoare din această zonă, țările din vestul
Europei au fost cultură și civilizație la adăpost. Niciuna din aceste țări
nu are dreptul să reproșeze României că a fost naționalistă și să-i aplice
titluri care nu i se potrivesc, - cu atât mai puțin un ziar care minează
răul marelui popor francez.

a) NAȚIONALISMUL. Trezind dola general la particular, lămurim că naționali-
stii nu sunt. Nici măcar d-l Sima nu este un nașist, ci este un fost me-
mbru al partidului naționalist românesc creștin, care s'a numit LEGIUNEA
ARHIEPISCOPULUI MICHAEL. Ne înțelegând rosturile acestei excepționale mișcări
d-l Sima s'a desprins de ea, a renunțat la spiritul ei pe care probabil și
asimilase, și după ce a publicat o carte, de altfel citată în LE MONDE, s'a
apropiat de un partid și, sperând să ia locul democrațiilor corupți și
compromisă, început o agitație nu mai puțin lipsită de claritate decât
cartea și discursul dola primul la ultimul rând. Toate aceste nenorociri ale
unui nașist nu ni s'a de a face cu nazismul, iar insuccesul lui în emigranța
românească este mult decât notoriu. D-l Sima nu grupează niciun fel
50% din emigranța românească; nu are decât o mână de oameni convinși că

"șeful" va veni la putere. - sau chiar neconvinsi că "șeful" va veni la putere, dar absolut incapabili să judece vreo situație pe scocoteala lor. Cea mai marnicărie, în căutarea noii "formule" pentru ziua de mâine.

d) **REZISTENȚA.** Contrar celor insinuate în LE MONDE, rezistența în România există o rezistență de masă, și această masă o alcătuiește țărânimea. Este un sabotaj general al producției, făcut cu sacrificiul sub-alimentării. Acest sabotaj a răsturnat cea mai importantă echipă comunistă din sud-estul Europei, echipă care se credea definitivată: Ana Pauker, Luca și Teohari Gheorghe. Ne putem pune se face colectivizarea și realiza planului prevăzut pentru recoltă, se provoacă o permanentă nesiguranță a regimului, care în realitate nu poate convinge pe nimeni de nimic. În ce privește pe muncitori, se știe că aceștia fac greve sau asaltează depozite. Neîncrederea regimului în aceștia e aceeași ca și față de țărani. În aceste condiții de sabotaj general, care merge de la producția de grâu la cea de petrol, a cărei extracție a scăzut până la 1/4 din capacitatea reală, scade importanța rezistenței de partizani, denumită din războiul trecut "maquis".

IN CONCLUZIE. Contrar ariințelor exprimate de ziarul LE MONDE, LUPȚA ROMÂNESCĂ pentru libertate nu numai că nu a încetat, dar s'a adâncit și clarificat. Rămân emigranții, lăbrații și de vechii democrați ai d-lui VIȘOIANU, și de noii democrați ai d-lui SIMA, luptă pentru construirea unui curent de opinie morală, națională și europeană, în vederea unei drepte așezări a societății de mâine, - iar cei din țară sabotează în masă și sistematic toate eforturile sovietice de exploatare, fără să asimileze comunismul.

Cât privește ironiile ziarului LE MONDE față de Spania, putem spune cu toată siguranța că, dacă nu biruia în 1940 Spania lui Franco, nu se știe dacă scribul dela LE MONDE nu se plictisea la această oră pe undeva prin Siberia, sau iarbă nu știm dacă nu cumva același nu e unul dintre mii și mii de refugiați, care datorită Spaniei lui Franco a scăpat cu viață în timpul ocupării Franței. Dacă micul gazetăraș persifloază ideea de cruciadă a Europei este pentru că, oricât de insult ar fi, și dă seama de greutatea acestui cuvânt și de semnificația lui atât de adecvată vremii noastre. O cruciadă înfăptuiește și distruge ideea de toleranță față de crimele sovietice, și de ceva comerț cu satrapia de dincolo de cortina de fier. Ar fi păcat să se piardă așa profit, numai pentru o așa idee nazistă, cum ar fi ridicarea Europei creștine împotriva comunismului ateu și distrugător de oameni.

Gazetărașul se arată de asemenea a fi "net" împotriva lui Mac-Karthy. Acesta nu vrea altceva decât să curețe putregaiul provocat de infiltrația sovietică în Statele Unite ale Americii, datorită căruia a transpirat secretul atomic. Cum scribul dela LE MONDE nu-i funcționar în administrația americană, iacă ne întrebăm și noi de ce se supără pe Mac-Karthy? Singura explicație posibilă nu este decât aceasta: autorul articolului discutat se teme că nu cumva și Europa să nu intre într'un proces de însănătoșire, și astfel să piardă "stipendiile" de brav agent al "umanității" sovietice.

Dar, nădejdea noastră a celor cari am iubit și iubim poporul francez, rămâne fermă că într'un timp și va elimina din corpul său acest puroi. Nici Franța, nici Europa, nici poporul nostru nu pot rămâne la infinit la discreția acestor "morți" ai descompunerii civilizației noastre. Chiar dacă d-l HERRIOT va mai fi purtând și astăzi doliu după Stalin.

P. S. E foarte posibil ca acest articol din LE MONDE să fie rezultatul unei burse în care a scăzut vreunul din "berbecii" d-lui Sima, sau el însuși personal. "Berbecușele" și anume, stând de vorbă cu ziaristul, să-i fi spus "bravo" că 50% de români chiar cari s'ar adăpostit sub flamura invizibilului "Front al libertății", pentru că astfel ziaristul să exploateze atât de abil "bonda" și să-și bată joc de "berbeci", ci de România, care ar fi atât de muncă să se lase "operată" de micul profesor și de "comica lui bandă" (așa soria intra în gazetă "nazistă" profesor H. Sima und seine komische Bande).

De altfel titlul articolului e și el cu scocoteală făcut: LA ROMANIE A SALZBURG. Adică e vorba de România înfrântă, compusă 1/2 din democrați corupți și 1/2 din naționaliști, mazăre exfolisite. Mai bine nici nu putea fi servit un "bine voit" din vremea noastră. Un legionar nu spune niciodată o asemenea născoc, dar un fost legionar ca d-l Sora și al săi, e gata oricând să sacrifice totul, pentru "frontul libertății".

D. M.

=====

Pentru aceluși front civilizațional creștin, în slujba lui Dumnezeu, am îndurat ușașile a tot fel de înșelări, am semnat pământul țării cu mormintele camarazilor noștri (Abil și Ibronicide)

=====

tru dănsul, nici măcar atât nu s'a adevărit. Desemnând pe d-l Sima drept factorul care adună jumătate din emigranța românească, după ce pe cealaltă jumătate o consideră coruptă și compromisă, autorul articolului vrea să califice această emigrație neserioasă, și deci bună de lăsat în pace, pentru că România din țară, renunțând la rezistență, se comunizează prin elementele lor cele mai dinamice: muncitorii.

Mentinem părerea că acest articol nu este scris de un francez, ci de un senegalez sau ceva asemănător, pentru că o asemenea măsliuire a adevărului și un asemenea dispreț față de România nu caracterizează poporul francez. Iar în ce privește marea gazetă LE MONDE, suntem lămurii ce funcție îndeplinește: demoralizarea poporului francez, derutarea opiniilor, cu țelul unei colaborări, pe prețul Europei Orientale, cu Sovietele. Aceasta este fața colaboraționismului de azi, LE MONDE îi e organul principal, mai important decât LE MANIFESTE, iar cei cari scriu acolo își iau cu aroganță titlul de Europeni.

Să continuăm cu descoperirea mizeriei. Vorbind despre încetarea rezistenței din România, articolul adaugă că există totuși sabotaje individuale, executate după tipicul clasic al acestor operații, organizat după un anumit sistem. Cu alte cuvinte, vrea să spună că România a renunțat la rezistență, dar agenții din afară întrețin acțiune izolate de terorism. Repetăm, articolul e foarte bine făcut, e vorba incontestabil de un reporter bine instruit în materie de cripte-comunism; el nu face decât să spună în așa fel lucrurile, încât cititorul francez să fie obligat a trage anumite concluzii. Felul de a scrie al ziarului LE MONDE e caracteristic: în loc să spună, de pildă, pe prima pagină din același număr al gazetei: "Sovietele au doborât un avion american", compun următorul titlu mare, în locul cel mai important al paginii: "Moscova acuză un bombardier american de a fi violat spațiul rusesc și de a fi atacat avioanele de vânătoare care îi cereau să se îndepărteze". Dacă Franța nu se află în război cu Statele Unite, ziarul LE MONDE da. El face aceste lucruri în numele "Franței" și al "Europei". În realitate, deși lasă a se înțelege că ar fi un ziar de "Cabinete", este o biată foaie de propagandă a senegalezilor neo-sovietici. Despre România, nu credem că au dreptul să spună ceva acestia. România aparține Europei, face corp cu soarta ei, și dacă semnătură articolului de la LE MONDE se face a nu ști de ce e vorba, îl voi lămurii pe scurt.

a) EMIGRANȚA ROMÂNEASCĂ. Democrații din emigranța românească, înainte de a fi corupți sau compromiși, sunt victime ale idealismului democratic, pe care nu credem că îl au cei de la LE MONDE, care "democraticamente" oferă sclavagiului perpetuu 120.000.000 de europeni. Dacă acești democrați sunt corupți și compromiși, ei nu fac să fie altfel decât democrația europeană de azi, coruptă, compromisă, neputincioasă și vânzătoare. Emigranța românească fiind bine lămurită asupra acestora, i-a părăsit lăsându-i să-și ispășească păcatele cum se vor pricepe.

b) NAȚIONALISMUL. România nu a fost niciodată nazistă, nici anexă nazistă, nici ocupată de nazism. Naționalismul românesc a existat, și a fost naționalism românesc. Naționalismul vine de la națiune, și poporul român a luptat să fie o națiune, - așa cum și Franța, a cărei istorie oei de la LE MONDE o ignoră, pentru că nu le aparține, a luptat să fie o națiune, și astfel a putut vorbi în favoarea "drepturilor omului". Pe baza acestor drepturi, recunoscut de marea revoluție franceză, România s'a constituit ca națiune, fiind pentru aceasta "naționalistă". România nu a invadat niciodată Franța, după cum n'a invadat nicio țară din lume după ce veacuri a luptat cu toate invaziile.

Datorită României și altor popoare din această zonă, țările din vestul Europei au făcut cultură și civilizație la adăpost. Niciuna din aceste țări nu are dreptul să reproșeze României că a fost naționalistă și să-i aplice titluri care nu i se potrivesc, - ca atât mai puțin un ziar care minează în rădăcina răului marele popor francez.

c) NAZIȘTII. Trecând de la general la particular, lămurim că naziști rămani nu există. Nici măcar d-l Sima nu este un nazist, ci este un fost membru al marelui mișcări naționaliste românești-creștine, care s'a numit LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL. Nu înțelegând răsturile acestei excepționale mișcări, d-l Sima s'a desprins de ea, a renunțat la spiritul ei pe care probabil s'a asimilat, și după ce a publicat o carte, de altfel citată în LE MONDE, s'a apucat să facă un partid și, sperând să ia locul democrațiilor corupți și compromiși, a început o agitație nu mai puțin lipsită de claritate decât cartea sa absurdă. De la primul la ultimul rând. Toate aceste nenorociri al unui om nu au nimic de face cu nazismul, iar însușul lui în emigranța românească este mai mult decât notoriu. D-l Sima nu grupează niciun fel de 50% din emigranța românească; nu are decât o mână de oameni convinși că

- 6 -

IMPERIO CHESTIUNEA DE POLITICĂ EXTERNĂ

În anul 1936 afirmase Corneliu Codreanu că în mai puțin de 48 de ore dela proluarea puterii în Stat el va face ca România să aibă o alianță cu Roma și Berlinul. Declarația aceasta, care își avea în acea vreme tălcul ei, pare a îngreuna astăzi mai mult decât ideologia legionară cunoscută fa. s. în lume, apropierea de democrațiile vestice a unei mișcări politice de mari a- dăncimi; a unei mișcări care prin spiritul ei de jertfă permanentă - cu sens creștin - nu poate fi nici azi egalată de niciun partid politic românesc, sau străin - cu aceeași bază ideologică.

Aceste declarații de politică externă nu trebuiesc evident interpretate literal: chiar în 48 de ore nu se puteau pune pe picioare două tratate de alianță. Această afirmație categorică nu trebuie răstălmăcită. Căci dacă ea marca doar un moment tactic (este de menționat că tocmai atunci Titulescu pleda pentru reluarea relațiilor diplomatice cu Rusia Sovietică), nu este mai puțin adevărat că simpatiiile Mișcării Legionare mergeau cu puterile Azei. Simpatiiile acestea mergeau nu numai din lupta comună împotriva comu- nismului (și - în cazul Germaniei - împotriva judaismului, care pe acea vreme, cel puțin la noi Români, era în situația comunismului), ci și din serioase in- terese economice. Încă din 1933 revista „LA” documenta avantajile pe care le-am fi avut, dacă comerțul nostru extern ar fi fost desvoltat în acest sens. Nu insist. Viața și fapta lui Corneliu Codreanu dovedesc, peste orice declarație politică, un singur lucru: grija lui permanentă pentru transfigu- rarea României - în mărirea României: - se trăsură, doar, în atâtea rânduri ca Ro- mânia nu are nicio revendicare teritorială. Era împotriva imperialismelor. Lupta lui se chema înăltărea a sufletului românesc, sub ocrotirea Crucii; dela care înăltărea a sufletului avea să vie înfăptuirea dreptății so- ciale, necesităta atata amar de vreme în țara românească. Aceasta era grija Căpitanului. Acesta era și testamentul lui Moța: o țară frumoasă ca soarele și puternică și tractantă de jumătate.

Întrebarea este: putea Căpitanul să ajungă la el, mergând cala lui Mussolini și Hitler? Răspunsul este: nu. Căci la 3 vârstă, fără indiciu, de revoluții naționale, fascismul și național-socialismul și încurau de simpatiiile legionare. Dar dacă alibiul austriei - fost unitate de Christen, ca un act de dreptate pentru poporul german nu tot așa ar fi privit el instalarea unui protector la Praga, sau ocuparea Poloniei. Dragostea lui pentru libertatea popoarelor și atitudinea lui potrivnică oricărei tendințe imperialiste s'ar fi arătat. Sărborea Franței și campania din Rusia, cu planul de colonizare germană a Ucrainei (planul rău în 1919) i-ar fi amintit de îngrijorare pentru viito- rul țării și al neamului românesc. Ce ar fi făcut Corneliu Codreanu într-o astfel de situație? Nu știm. Ce știm însă e că el n'ar fi fost, pentru nimic în lume, un Quisling al neamului românesc.

Pentru înțelegerea atitudinii pe care ar fi avut-o, în acest caz, Căpita- nul, amintim unele fapte mai puțin cunoscute:

1. Între 1936-38, Legiunea a avut legături strânse cu Legăția Poloniei din București. Echipe de legionari au fost invitate în Polonia și priate de autorități.
2. Până în Septembrie 1940 între mișcarea legionară și Legățiile germane italiene din București nu au existat legături de niciun fel.
3. Minoritatea germană din România - chiar și cea național-socialistă - nu a avut niciun fel de relații cu ei, din strada Gutenberg.
4. Legăturile Mișcării Legionare cu Legăția Spaniei la București se în- firipesc numai după căderea lui Moța și Marin pe frontul de luptă împotri- va dușmanilor (Hitler și Stalin) de legături de acest fel cu o Legăție germană anti- creștină și în care gura de realitate.

5. La propoziția din 1940, Căpitanul a acordat să a rămas la moarte la congresul național-socialist din Bernburg, după fusese invitat, pentru că ni- convinsese în mare măsură pe germanii din țară să se alieze în război cu Hitler.

Și ce se va face după aceea? Căpitanul Codreanu la conducerea României? E răsturnarea lui ar fi avut în Corneliu Codreanu la conducerea României? E lucru pe care el nu l-ar fi putut face. El nu l-ar fi putut face - indiferent de jertfă - ar fi știut că nu l-ar fi putut face. Pentru a cădea în- țară n'a avut nevoie de legătură.

Un lucru mai puțin cunoscut este că Căpitanul Codreanu a avut o mare corp- shu și vârstă. El nu l-ar fi putut face. El nu l-ar fi putut face - indiferent de jertfă - ar fi știut că nu l-ar fi putut face. Pentru a cădea în- țară n'a avut nevoie de legătură.

CALENDAR INTERAR

Sept. 1. 1964. Se întreprind însemnările de călătorie - "Peregrinul tranșilvan" timp de un mai scurt stat de Iorga laie la Ion Codru-Drăgusani.

Scrie: '852) Vasile Alecsandru pleacă din nou, pentru motive de sănătate în "scuturii Europei" prin Viena, ajunge la Paris, unde-și tipărește primul volum de poezii originale "Doine și lăcăsmioare", De Scye et Bouchet 1873

Sept. 1939) la "Pozitivistul" lui "Căbănescu" "Întoarcerea în țară pe Dunăre".
 Autorul vine din țara de la Paris și se exprimă în termeni regretul că-i lipsește
 "glas tare sunător" să cânte frumusețile și viitorul falcic al României.

Sept. (1860) "partea Iașii" titlului Român revistă săptămânară, literară și științifică redată de mai mulți profesori ai școlilor publice din Moldavia în frunte cu V. A. Urechia.

Sept. (1860): Deamiterul Guza face o vizită de curtoazie Sultanelui.

Sent. (1958) La 50 de ani Gh. Asachi în ciuda rămănerii în urmă fața de ideile noi, crescut cu o recădere a națională.

Sem. (1904): Enănescu întors de la Viena și Ursăcel se întâlnesc din nou la Iași dar tovărășia de astăzi dată cu mai mare farmecul din trecut.

Sert, (1900): Criticii G. Bogdan Petrescu, în revista "Ileana", subliniază
marca valorii artistice a picturii lui Ștefan Luchian.

Sept. (1942) "Incepe la Cluj construirea cǎminului "Ardealul tǎnǎr logi-
nar" din inițiativa d. rǎm. Ion Banea.

1 Sept (1872) - Eminescu citește la Junimea noua "Sărmanul Dionis"

1 Sept. 1977. - Eminescu e numit director al Bibliotecii centrale din Iasi, in locul lui Samson Bodnărescu.

1. Scutur (1877) - După abia 5 numere e suprimată "Națiunea română a lui Cu-
ragiale" și frământându-se din cauza prematură a căderii Pleșnei. Scri-
torul va povesti cu mult hac înnoierărea în "Momente".

1 Sept. (1961) - Los Angeles Cleveland ziarul "America", Fondator, pr. Moise Bal

23.05.1969 Gabor Bethlen care patriarhului din C-pei să îngăduie c
Români din [det] în mare decora, înalt nu mai erau în stare nici să c
tească, iar la [det] strică din ei în [det] să primească unele muni
ale patriarhului, [det] mitropo- tu, Ghemul, să închidă ochii în urechi
Ciri, [det] răspunde demn că nu poate săvârși de [det] sau în ascuns, [det]
menea d [det] în [det] [det] putea șterge toate cîmuri
pămîntului [det] cîmuri, de a [det] un sa astăzi trebur rupte
tura de [det] de [det] între Români din [det] Transilvaniei și locu
tori [det] Munteș [det] [det]

3 Sept. - 5 C. Moore "Iup' amiaz' la putra ceasuri". mitropolitul Gheorghe din Sibiu scrie ca via toara aoley serie a doua zi prințul Rakoczi o serie de conditii care se fac cunoscute in fata protopopilor romani din toate parțile țării dar pentru ca cine nu le va respecta va fi redus la starea de păgân. Dar aici această samavolnică încercare de calvinizare a românilor din Transilvania nu va dura și bra ortodoxii va rezista bine

2 sept. 1947. S-a dus la Târgușor, județul Suceava, Șerban Floarea Mariana
1 oct. 1947. 920. Prima dată ca a studenților din România intră

5 septembrie 1935. Se vorbește de simpozii pe valuri similare (tutova, Al. Văduș).

Parinții erau foarte mulți, cu familie mare: 7 băieți și o fată. Se vor r-
trage la bănuștiro amintiri, sui numele de tectare și Elisaveta.

5 Sept. 1946: Jandarmii germanici romăcești aruncă osemintele estajilor căzuți pentru Națiunea Română. Muri străse de legionari de prin valele Carpaților în căbăra de la Susa (Budea).

6 Sept 1940 Bogdan Voicu tatăl lui Ștefan cel Mare bătut în codrul
Crasnei pe Potolul car. volan și reșed pe tron pe pretendentul I. I. Andrei.

6 Sept. 1937) Se naște Elena, Augustina din Flu a vornicului Ilie.
5 Sept. 1937) Se naște Nicolae, Titimac din Flu a grefei lui Mihail, doctor

1865-66, românii din țara și noi, am cunoscut din risica boarelor
până la fost cântăreț și econom la fabrica de țesături, în chestia
trăirii la casa lui, în orașul de la... și... secretar al comisiunii
documentare pentru... amicală... și mai ales tovară
de... și...

6. 1. 1964. - Grădina Botanică, strada 14, București.

in sch... .. lib... .. malus

8 milii

10. 11. 1974. Locul de Naștere: 500 g și 45 cm înălțime la Academia Română
10. 11. 1974. Locul de Naștere: 500 g și 45 cm înălțime la Academia Română

- 10 Sept. (1870): Alexandru Odobescu, Petre Poenaru și episcopul Melchisedec Stefănescu sunt aleși membri ai Academiei Române.
- 13 Sept. (1877): B. P. Hasdeu e ales membru la Academia Română.
- 13 Sept. (1899): Nașterea lui Corneliu Zelea Codreanu.
- 13 Sept. (1911): Apare la Iași revista bilingvă "Versuri", devenită "Versuri și proză", sub conducerea, succesiv, a lui I. M. Rașcu și Hidaigo.
- 15 Sept. (1466): Ștefan cel Mare cumpără de la Stan Baboi satul Vicovul de Sus, cu 200 de zloți tătarogri, și-l dăruiește mănăstirii Putna.
- 15 Sept. (1571): D. A. Sturza e ales membru la Academia Română.
- 15 Sept. (1871): Odobescu redactează în "latineasca de cuine" lista de bucate umoristică "Prandulu academice", care a făcut să ridice aberațiile lui Iaurian și Massim, autorii Dicționarului academic, mai multe generații.
- 16 Sept. (1868): Kogălniceanu și Papu Ilarian, membri ai Acad. Române.
- 16 Sept. - 4 Oct. (1935): Legionarii au construit 6 diguri, ca să împiedice revărsarea apelor Olteului la mănăstirea Mamu (Valcea).
- 17 Sept. (1685): Miron Costin primește de la fratele Velisco o scrisoare, în care i se transmite dorința seraskerului Soliman Pașa de a-l aștepta în vâtașul boar în Moldova, la curtea noului Domn Constantin Cantemir. Abia după două luni însă cronicarul e lăsat de regele Polonoiei să revină în țară.
- 17 Sept. (1823): Moare în satul natal, la Avrig, Gheorghe Lazăr. Simțindu-și sfârșitul aproape, pleacă din București, în picioare, în căruța care-l duce spre Transilvania, binecuvântându-l țara.
- 17 Sept. (1888): Se stinge de tuberculoză fiica unică a lui Hasdeu, Iulia, copil precoc, autoare de frumose versuri franceze.
- 19 Sept. (1882): Se naște Ion Agărbiceanu, fiu de pădurar; familia era de fel din Agărbicioi (Boariu). Înainte de studii, a pășcut oile.
- 19 Sept. (1884): Referindu-se la "Scrisoarea pierdută", Caragiale trimite lui Maiorescu un bilet: "Piesa este gata toată. Când poftiți să săvârșim boțelul după datorie?".
- 20 Sept. (1479): Ștefan cedează mitropoliei Moldovei satele Vereșecani și Ungureni, primind în schimb Vicovul de Jos, spre a-l dăruia Putnei.
- 22 Sept. (1742): Mănăstirea Humorului cumpără jumatate satul Comănești.
- 23 Sept. (1632): Varnaam e hirotonisit mitropolit al Moldovei; își va câștiga atâta meritată faimă încât va fi propus printre cei 3 candidați la scaunul vacant al Patriarhiei din C-pol. Predece, cu prilejul hirotonisirii, o ține marele discal grec dela curtea lui Vasile Lupu, Meletis Sirigul.
- 23 Sept. (1854): Titlul unei lucrări satirice, în versuri și ritm popular, a lui Melchisedec Stefănescu, care din vicleșii politice, "un aspect de sabat infernal, cu o erudită vorbărie unice în acei ceas" (Călinescu): "O țară în comemorația dărilor din 23 Sept. 1854, sau Cobia lui Marinică, pera scrisă în doi parti, tralala, tralala, tralala, adio ecetera. Beciu, în K.-K. tipografie".
- 24 Sept. (1866): Apare la Iași ziarul conservator "Constituțiunea", unde scrie, alături de Ionu Polănaș Gh. Mărgescu, boizădelele Const. și Grigore Sutu, V. Pogor, al. C. Myrocorbat, un anume discal Ion Creangă, cu observații asupra slabei organizări a învățării elementare la noi.
- 25 Sept. (1529): Aici, cu moartea lui Petru, fiul lui Bogdan cel Orb, se încheie viața unui mitropolit care începuse la curtea lui Ștefan cel Mare, pe care îl va continua Macarie din ordinul lui Petru Rareș, deosebindu-și copia de parțile personale prin cuvintele: "Cole de pînă aici li-au adunat și cu meșteșug le-au întocmit și nu le-av lăsat nouă, copiiiilor lor, spre scumoa moneștire, scriitorii dinainte de noi; nu știm cine anume se vede însă oameni iubitori de Dumnezeu".
- 25 Sept. (1861): Se naște Răzvit Stanciof, în satul care i-a dat numele adoptiv: Cornă. Mama era, se crede, române; tatăl, învățător bulgar, naționalist.
- 27 Sept. (1559): Sfîntirea mănăstirii Slatina ctitorie a lui Lăpușneanu.
- 27 Sept. (1921): Moartea lui Petre Grăditeanu.
- 28 Sept. (1959): Moartea lui Grigore G. Tocilescu.
- 28 Sept. (1918): Ion Barbu publică prima sa poezie "Flintă", în "Literatură" lui Macleanșky.
- 29 Sept. (1868): Eminescu e angajat ca scriitor și discal și copist la Teatrul Național din Iași, unde joacă și reînviat Odobescu din "Răzvan și Vidra". Trece în vîrstă urîtoare, în turneu prin Moldova, căminarul Eminovici pune mâna pe "lăna" la Corneliu Zelea Codreanu, la Iași.
- 29 Sept. (1935): Corneliu Codreanu înființează coterul legionar.

După cum spune un poet, totuși un strălucit, spre seara, alta mai întunecată, întors dintr-o scurtă plimbare în aer liber, înăuntrul inimii începe să respire și se hrănească dintr-un tot astfel de căldură umană care aduce la pect: unul telenic - civilizat, al doilea tehnica modernă, al treilea, care e - cultura, sau suma tuturor produselor avuției, care este omul care se înșală în echilibru cu restul creației. Într-o anumită măsură sunt necesare și stimulente succesive, cum pretinde poezia de istorie a lui Spengler). S. M. M. M. M.

melodie și conținut, pe care Radu Gyr le-a dus cu el în mormânt? De ce vă îndispuie în așa măsură faptul că nu toți refugiații descind din puținele palate și moșii, și că au îndrăsnit să plece și oameni de rând din Slobozia sau Roșiori? Ce vă împinge să insultați tocmai acea categorie de refugiați cari n-o merită de loc, și să treceți cu vederea paraziții, gageurii de la New York și de aiurua? Refugiații de rând de pe întregul mapamond își câștigă pâinea cu multă trudă și nu trăiesc din fonduri, subsidii, solde și scufundări de vapoare "asigurate".

Iar pentru că veni vorba de trambulină, ea există pentru ei acolo acasă în acceptarea cărdășiei cu Ana & Co. Bi nu au plecat pentru că și-au pierdut palatul, moșia sau sinecurea în consiliile de administrație, ci pentru că conștiința lor nu se împacă cu noua dialectică fără Dumnezeu. Între cei 50 de aspiranți la primi miniștri nu voți găsi niciunul din categoria zisă a "cămonilor de rând", ci cel puțin vor fi învățați dela acest Apus - la care cu o căldură exagerată ne trimiteți - că va trebui să se țină seama de reprezentarea proporțională în organismul de fabricat legi, chiar de va avea loc tot în Dealul Mitropoliei; că reprezentant în Cameră, al cultivatorilor de grâu sau muncitorilor din petrol, nu mai poate fi un medic din Capitală, chiar dacă e o somitate și chiar dacă are "state de serviciu în cadrul partidului". Între ploșnițe, păduchi sau praful care te orbea pe drumurile țării", și "jertfale morale și materiale" ale deputaților și senatorilor din "România de ieri", logica Dv romanată nu reușește să facă nici un fel de legătură. Apusul acesta - atât de iubit de Dv - vă cam răstoarnă teoria intelectualului "aspirant legitim în politică". Cercetați - dacă timpul vă permite între o romanță și alta - istoria partidelor politice dela primul război încoace din Statele Unite și din "protecția" Anglie. Veți avea unele surprize.

"Lăsarăm noi Măcinul pentru porcăria de Paris"; "Unde sunt domnule merle noastre creștine"; "Să vie Dinu să le ardă viu și natural"; Oricum, D-le Mânzatu, e prea mare îndrăzneala de a numi "categorie repugnantă" pe acei Români cari rostesc astfel de fraze, scumpe așa putea spune. Când nostalgia după merle creștine, după Leonard, sau după "flicca bășită de muște" nu va mai exista (cu toate că cititorii cărții "ți mai aduci aminte, Doamnă" își mai aduc aminte că existau și alții de fliciei și "Zui de aur", precum și lăutari pe cari nu-i băteați și-ți oantă dumnezește), nu vor mai fi nici Români "apăsari", D-le Mânzatu, ci o categorie de garboviți la trup și suflet, cari au uitat gustul merelor creștine în favoarea chowing-gom-ului. Și atunci abia de vor mai exista și Români "orientali".

Vedeți, D-le Mânzatu, cel ce vă scrie aceste rânduri nu e de vină că n'a uitat primele note (vă amintiți, ne spuneți că se cântă majestos): "In tru-dă ne-am zbuțut și n'a mi-lin-ță", iar sensul acestei maiestăți pentru noi era echivalentul suferințelor, precum și credința că într'adevăr s'aprinde pe umeri aurori". Sumbro aurori ne vestesc Vestitorii "prin condeiul Dv și al cătorva burghez-cizii dela Madrid. Vă doresc totuș ca eclipsa să fie parțială și de scurtă durată, oprind înhăitarea cu acei cari, prin acțiunile lor de cruntă dușmănie față de anumite legi, s'au situat definitiv în categoria; irecuperabili.

Petro Gheorgheoni - refugiat de rând

L A C U L E S de St.O. Iosif

E ziua Crucii azi - zi sfântă!
E chef și chiot prin pedgorii,
Ici mustu'n cadă se frământă,
Ici trec glumind culegătorii:
Românii toți cu voie bună
Cinstesc o datină străbună..
Sub nucul secular o hora,
Bătrâni, flăcăi, neveste, fete.
Străluce'n ochii tuturor
Văpaia veseliei bote..
Si răd și se învârtesc și saltă
Invălăgiți toți laolaltă!
Dar ce-i acolo? Ce mirare?
Ce fug femeile și tipă? -
Începe lumea să s'adune

Din toate părțile într'o clipă,
Aleargă ca la urs, grămadă,
Se'ndeașă, se'mbrâncește să vadă..
Un satir mic, încois cu viță,
S'a prins în horn fără veste,
Și bătăind ca o căpriță,
Dă spaimă'n fete și'n neveste,
Dar pân'să-l ia de scurt poporul
A gters-o grabnic drăcușorul..
Aieva-a fost ori pânăi gagă?
Intreabă toți și întreabă zarea
Bătrânii doar își răd în barbă
Nu-i prinde-așa ușor mirarea!
Ci mai vârtos la chef se'ndeamnă:
"Copii! belug și spor înseamnă!"

=====

Nu dreptul public, ci păstrarea naționalității noastre e lucrul de că-potenie pentru noi. Si-ar fi mai bine să nu alegem deputați decât să pla-ră nația românească. (Eni? 1931)

=====

22 SEPTEMBRIE 1919 LA CHIȘINĂU

Se împlinesc 14 ani de când omii românismului au secerat atația și atația fii adevărați ai neamului în toată țara s'au întâmplat scene îngrozitoare. Ia cele întâmplate la Chișinău am fost martor ocular.

Eram pe atunci elev în cl. VII-a de liceu. Vineri 22 Septembrie, orele 7.15 dimineața, mă găseam în stația de tramvai din str. Carol I colț cu Alexandru cel Bun, de unde urma să iau "corespondență" spre liceu. Cum așteptam tramvaiul, în fața mea se opreste o căruță trasă de doi cai mici, încălcați cu paie, pe care stăteau cocoțați 4 jandarmi cu baionetele la armă; doi priveau în față și doi îndărăt. În urma căruței venea o grupă întreagă de jandarmi cu armele pe umăr, comandați de un sublocotenent negru ca tăciunele. Imediat ce s'a oprit căruța, cei din ea au sărit jos și, dând armele celui ce m'na caii, au luat o placardă ce era deasupra pe paie și cu două cuie au pironit-o de un copac din grădina Catedralei; pe ea se putea citi dela sute de metri: "Aceasta va fi de azi înainte sparta asasinilor și trădătorilor de țară". Grupa de jandarmi ajunsă a luat poziție în flanc câte unul formând un colț Alexandru cel Bun cu Carol I. Cei ce au pus placarda s'au urcat în căruță și au început a da paiele la o parte, paie văpsite de sânge omenesc. Toată lumea aflătoare acolo a început să strige: "văd pe 'puștiul' ce fugea cu un coș de două ori mai mare ca el strigând 'covrigi prășpeți', cum s'a oprit pe loc amuțit când jandarmii, răscolind în paie, au apărut cu două picioare de om în mână, făcându-l vânt peste loitrarul căruței; după care a apărut un întreg corp omenesc ce, în cădere, a căzut cu capul de colțul trotuarului ascuțit. Din mână de pe față ieșea încă un abur în dimineața răcoroasă de Septembrie. Alt jandarm l-a apucat de picioare și l-a trăsit în fața placardei. Apoi au mai scos încă două corpuri de sub paie. Nimeni din cei prezenți n'avea curajul să întrebă cine sunt și pentru ce se face aceasta. Corpul îmbrăcat în uniformă kaki și cu pieptul plin de decorații stropite de sânge a stărnit mare curiozitate.

O femeie în vârstă întreabă pe studentul teolog Părvan de lângă mine: "Spune, naică, ce-i cu acești oameni înpuscați în cap? nu sunt cumva polonezi omorâți de nemți?" Un domn, rădă și mai aștepte răspunsul lui Părvan: "Nu cucoană, nu sunt polonezi, sunt Români; cel din margine e d-l colonel Diaconescu, șeful nostru dela cămin". Uitându-mă mai bine, omul în haină kaki fără epoleți avea un picior de lemn palărie neagră și câteva decorații. "Cel din mijloc e d-l director Sergiu Florescu dela 'România creștină'; pe al treilea nu-l cunosc". Atunci, puțin încurajat, am răspuns eu: "Este un consătean de al meu, Ion Palamarcu, croitor, îl cunosc după pantofii de casă ce-i are în picioare". Imediat un glas din spate ne-a întrerupt discuția: "Nu vă vedeți de treabă? vreți să fiți și voi lângă ei!" Lăcrămile m'au înăbușit și pe mine și pe cei de lângă mine și a trebuit să ne împrăștiem, căci apăruseră toți comisarii din Chișinău, și pe oricine-l vedeau că lăcrămează îl și "a-gățau".

Cu ce erau vinovați colonelul Diaconescu (șeful I.O.V. din Basarabia); Sergiu Florescu și Ion Palamarcu cât și restul de studenți dela Facultățile de Agronomie și Teologie înpuscați în masă și îngropați pe dealul Roșcani? Era col. Diaconescu un trădător, pentru că și vărsase sângele pe frontul dela Mărășești? Și cine-l declara asasin și trădător de țară? tocmai eroul ce dezertase de pe acel front și plecase să-și petreacă viața în desfrâu?

Tot Chișinăul era prezent și lăcrăma la picioarele celor uciși de vânzătorii neamului în frunte cu fumura și coamă roșie dela Palat și cu para-noiul ce-o asculta și făcea voia taimăduului de a curge cât mai mult sânge de "goi"; numai cei cu nasul cocoșat și buze groase se plimbau în haine de sărbătoare și cântau: "Regele coboară printre noi / Să ne dea aventuri de eroi; Noi jurăm potop de foc și lavă / Spre a mări prin secole mărirea noastră slavă". În timp ce Sergiu Florescu, Palamarcu și col. Diaconescu (invalid de război, decorat cu "Mihai Viteazul"), erau uciși, - acești mârțori de slăve în frunte cu comuniștii Haim Topa, Abraham Zesteler, Căușanschi și frații Averbuch erau liberi și se plimbau peste listru ca la ei acasă.

De atunci a început cazonul prăbușirilor neamului nostru, cu sfârtecare trupului țării și vinderor ei apoi totală la 23 August, de alți mârțori de slăve. Am fost vânduți dela palatul regal din București până la Yalta și Teheran, - și acum unui vagonet prin cale mai îndepărtate scuturi ale lumii, iar cei rămași la vetre îndură cele mai crunte suferințe. Dar dacă - atunci când Dumnezeu pentru mulțimea greșilor legionare, și a chinurilor întregului popor, se va îndura de țara noastră - nu vom fi în stare să smulgem definitiv neghina dracului din țara noastră, merităm să pierim pe totdeauna!

Alexandru Frunză

* La GONZAGA (Mantova) s'a ținut, la 7-9 Septembrie, congresul internațional al țigănilor.

* Dintre refugiații români au vizitat Italia, în ultimul timp, familiile avocat GUDI și sculptor Alex. PANĂ din Germania, și d-na Dorina GABOR (Austria).

* Peste 150 de române căsătorite cu italieni au fost oprite de autoritățile RPR să părăsească țara, majoritatea au fost internate în lagăre, pentru "intenția" de a veni clandestin la soții lor în Italia.

* IL MESSAGGERO din 18 August scrie că 2 refugiați români: Petre Lazăr (parcă n'am crede să fie "generalul"...) și Alexandru Gheorghe, din lagărul de Frascette, au fost arestați la Termole lui Caracalla (Roma), fiind surprinși mâine în buzunare ce nu le aparțineau. Nu-i de mirare, când nimeni nu se teresează să le înlesnească emigrarea, sau măcar cumpărarea unei țigări...

* D-l Ion SEGALA, român refugiat, no scrie printre altele: "... Si cum dădă sem de fundul buzunarelor, m'am gândit să mă duc pe la comitetul român, convins că pâr. Cosma mă va primi cu brațele deschise, bucturos să ajute un Român neajut. Da de unde! Abia m'a văzut, mi-a spus scurt și răspicet c'ar fi auzit de eu aș fi trântit în dreapta și în stânga că-i ajută cu mai mult zel pe catolici și ca stare nu are nimic pentru mine. I-am spus și eu pe nerăsuflăte că eram nemâncat de două zile, și n'acelaș timp mă gândeam către mine: "Nu e poate măi băiete să nu te ajute. Stie bine părintele că ai fost patru ani în spital cu plămânii agățați d'un fir de ață și că nu-ți poți permite luxul a răbda de foame. Și pe urmă e românas de-al tău, și misiunea lui la comitet de a ajuta pe cei nevoiași. Și dacă l-au ales președinte -continuu eu să gândesc- înseamnă că-l consideră just(cei ce l-au ales) și bun la suflet".

Când am terminat însă de gândit, mă și găseam în stradă cu mainile goalușă închisă în urma mea, și-un vâjnit în urechi: "Pentru d-ta n'am nimic, d-ai spus că-i ajut mai mult pe catolici". Peste câteva săptămâni am trecut iar, într-o doară, pe la comitet. Mă-a spus portarul: nu-i nimeni, părintele e dus la munte! Adevărat că la Roma era prea cald, dar ce se fac bietii refugiați cari vin din lagăre să-și aranjeze situația? Dorm pe băncile Gianicolo lui? - Ca să nu mai primim astfel de sorisori, înștiințăm pe refugiați că pâr. Cosma se află acum în Olanda: ca să știe unde să-l caute, dacă au nevoie.

* Părintele SERGIU, consilier eclesial al Asociației Italianilor refugiați din România, a vizitat în cursul lunilor de vară toate lagărele ce aparțin Italiei alungăți din RPR: Cibali-Catania, Termini Imerese-Palermo, Barletta, Bari, Alghero, Cervigliano, Napoli, Gaeta, Isernia, Civitavecchia, Firenze, Bologna, Imola, Arena Pisana, Lessandria, Tortona, Chiavari, Torino, Monza, Novara, Brescia, Chiari, Vicenza și Udine. În lagăre mai sunt circa 600 de italieni. Alți 12.000 trăiesc în afara lagărelor, în timp ce 1500 au fost "reținuți" de autoritățile comuniste din țară. Parte dintre aceștia sunt în nați la Bistrița Mădăd și Regiorii de Vede. Interesant că dintre Italianii refugiați din România foarte puțini s'au declarat dispuși a emigra peste ocean. Intenția lor Termole e de a se reîntoarce în țară îndată ce se va putea.

* IL TEMPO din 1 Iulie povestește cum fostul rege Petru II al Jugoslaviei văr bun cu fostul nostru rege, făcând la Paris niște cumpărături, a dat negtorului, în loc de bani un sac de 10.000 dolari. Dar oculul avea un mic cusur: era fără accesorii. Negustorul, obținut atunci sechestrul bunurilor regale, lipsa fostului rege, dus între timp în Spania, nu-i rămase altceva decât să dăce întreaga garderobă a fostei regine, - care numai cu multe greutate și intervenții rușii s'a sîb înepoi. "Cecace - încheie glumeț ziarul- va pînă frumose! Alexandra să continue a fi fascinantă și elegantă și a străluci în cercurile mondene din Paris"...

* În ITALIA apar 4000 de publicații (nu știm dacă VĂTRA e cuprinsă în număr...), dintre care 104 săptămânale: 18 la Roma, 12 la Milano, 8 la Genova, 7 Torino, 5 la Napoli, 4 la Bologna, etc.

* Poliția Italiană a retras pașapoartele la 1700 tineri comuniști ce s'au întors din București, unde merseseră nu cu pașapoartele lor ci cu foaie drum elaborate lor de comandamentul sovietic din Viena, arătându-se prin aceasta singurii nemici ai a posesia pașaportul țării lor. Paradoxal comuniști și social-democrații au protestat contra acestei măsuri. Unii dintre nerii comunisti italieni din la București, constatănd personal regimul de roare instaurat acolo, și-au dat demisia din organizație.

* MOSCVA. După un consiliat sovietic, există pe lume 24 milioane de comuniști în lume. Dintre care 6 milioane în China, 3 mil. și jumătate în Rusia, 2 milioane în Italia, 1 milion în Franța, 2 milioane și jumătate în țările arabe. În conda acestei figuri, ză Republica Dominicană, cu numai 1800 de țevanși.

Nemaiputând trage, ca pe vremea durerorasei părăsiri a Basarabiei, în solu-
datul român, care totuși îi apăsase, din ordinul unei democrații corupte, de
mânia - atât de, adesea, îndreptățită - a "huliganilor", - adușii-de-vânturi, după
ce s'au prostituat în toate chipurile în fața ocupantului și a slugilor sa-
le comuniste, profită acum, în situația iresponsabilă a exilului, pentru a im-
proșa, sadic, cu norei neamul prea îndelung răbdător. Ei nu știu sau au uitat
că o zi a răfuellor tot va veni, când răul pe care-l fac astăzi își va pri-
mi răsplata cuvenită din partea națiunii dofințate, a cărei singură vină e
do a se fi arătat excesiv de primitoare și de tolerantă cu "pizmași neamu-
entale, care și-au făcut o profesie, cu leață în regulă, din insultarea și ca-
lomnierica poporului român din situația comodă a refugiului. Și ar fi bine
ca "democrații" noștri să ia act, dacă nu pentru a nu mai repeta greșelile
din trecut, viitorul politic fiindu-le cu siguranță interzis, cel puțin pen-
tru a-și da seama ce șerpi și ce jivine au încălzit la sân odinicoară.

Iată, în primul rând, cazul, strigător la cer, al unei lepădături din lupa-
nare, S. Podoleanu, pe numele furat, care în revista "Viitorul nostru" (al lor, a-
dică), nu se mulțumește să susțină teza, pe cât de provocatoare, pe atât de
vădit idioată, a prezenței Evreilor pe pământul românesc înaintea elementu-
lui autohton, dar își ia libertatea să califice eroi, poeți, regi, mari perso-
nalități din istoria noastră chinată, cu vorbe, pe care numai în sânul pro-
priei nerespectabile familii sfruntat individ putea să le audă. Pentru el,
care ironizează asupra "neaoșilor" și-și permite să scrie, negru pe alb, că
baza populației, în România, o constituie Evreii și țărani (întai Evreii, apoi
țărani!), marii regi ai neastărilor și întregirii naționale, toți "von Hohen-
zollern", primii Brătieni, Octavian Goga, poetul pătimirii ardeleni, sunt ob-
iect de batjocură; maresalul Antonescu, probabil fiindcă i-a împins pe Ruși
până la Volga, îndepărtând lepra comunistă de corpul sănătos al neamului, e
"câinole roșu"; și calificative tot atât de elegante găsește publicistul e-
vreu, în limbajul din casa părintească, pentru Mircea Eliade, pentru "pogromis-
tul" Const. Virgil Gheorghiu, ba până și pentru gazetele ce se cred democratice
ale exilului: "Cronica românească", "România viitoare", la "Unirea" notându-se
"tendința antisemitismului clerical catolic". Ajunge să pomeniști odată de
"omida", care ne-a jefuit, și înainte de ocupația muscălească, bogățiile țării;
ajunge să amintești, fie măcar în trecut, că Sovietele au găsit, în țară, u-
neltele cele mai credincioase în venetici; ajunge să-ți manifesti dorința,
care e astăzi aspirație temută a popoarelor coloniale înseși, că România să
fie în sfârșit a Românilor, - pentru a te vedea împroșcat cu inveninatele
bale ale podoleanului obranic.

Spre a arăta cât de "pogromiști" sunt Românii, cărora li se aduce totuși
vina de a nu fi sufocat în sânge mișcările naționaliste, "Viitorul nostru"
reproduce, în franțuzește, fragmente, alese cu tâlc, din cărțile unui bufon e-
migrat, Curzio Malaparte: faimos pentru extravagantele-i, lipsite de gust, mai
ales în străinătate, absolut desconsiderat în patrie, unde i se cunoaște tre-
cutul, autorul "Tehnicii loviturii de Stat" nu poate fi luat în niciun caz
drept mărturie voridică și nici măcar în serios. E dispus bunăoară Podolea-
nu să publice, în revista calomniatoare, ditirambele fasciste și naziste ale
aceluiaș Kurt Suckert-Malaparte, de pe vremea când sugea la țata grasă a lui
Mussolini? Un lucru serios este însă în toată această chestiune: pe câtă
vreme cărți de amplă circulație, ca acestea din urmă ale amintitului bufon,
aruncă o lumină defavorabilă asupra poporului nostru, prezentat ca lup înse-
nat de sângele mieluşelilor evrei, - nu știm să se fi scris, într-o limbă uni-
versală, de crimele comise, pe timpul retragerii din Basarabia (ca să cităm
numai un epizod) de "oaspeții" evrei, "pogromiști" ca puțini alții. Dar aici
este mai ales vina noastră, căci nu ne îngrijim, cum nu ne-am îngrijit nicio-
dată, să restabilim adevărul în fața străinătății: când aceasta aude, de su-
te de ori, numai un clopot, este firesc să se lase înșelată de basmul cu ne-
motivată "antisemitism" românesc.

Mai giret, ou viciologie levantină, Teodoziadis dela "Bire" își mărginește
insulta la o parte considerabilă a neamului, cea mai consecvent anticomunis-
tă, contând pe solidaritatea inconstentă și complice a celeilalte părți.
Tip de agent provocator, gata să-și pună condeiul analfabet în slujba cui-
vărute, este mai mult, grecușul s'a specializat în calomnierica Mișcării Legio-
nare, de ale cărei vicisitudini, mai ales ultime, se interesează cu patimă și
în treburile interne ale căreia își vâdă, fără a fi autorizat, insolentul nas
pentru acest pederast alcoolizat, care-și merita elogiile, de altminteri imo-
diat răspicute, ale camaradului Wello Manzatty, nu există decât "bande de a-
nasini legionari", "bestii legionare cu mâinile pătate de sânge", "bravi cu

Intr'active ...
 && C... ..

pe Aprilie (p. 7). **MARELATU** vorbește de funie în casa spânzuratului. Căci, menind de meritele care-au împins pe primul plan al vieții naționale un **gălniceanu**, **Brătianu Take** Ionescu, **Carp**, **Maniu**, **Codreanu** sau **Antonescu**, și de adestia unei comități științifice de profesori **Minovici**, care se mulțumea a fie primar la Bărbănt, - nu găsim cum ar putea justifica fumările celui care găzduit articolul: în lumina celor spuse și a apelului la "simțul proporțiilor", cu greu s'ar înțelege cocoșarea d-lui **Sima** dela o onestă catedră de gimnaziu la postul de vice președinte al consiliului de miniștri al **Români Mari**, ba chiar de prim ministru, cum stăruia când cu rebeliunea, - iar faimă dinamitară - cu mâna și pe riscul altora - nu credem să fi adăugat mult la dreptățire..

Radu Cornățeanu

DELA FESTIVAL. Între 2-16 August a avut loc la București al 4-lea festival mondial al tineretului, sub lozincă "pace și prietenie". Pe lângă celelalte țări angarate, populația a fost silită să facă un efort în plus de muncă "voluntară", pentru ca fața Capitalei să facă bună impresie străinilor ce au să vie. Cu 3 luni înainte, de pe piață dispăruse și ce bruna se mai găsea, trebuiau crește depozite ca să dea "capetilor" impresia de abundență. Din același motiv, obiectele "ceale" din fața magazinelor au fost interzise în timp mascaradei. Încă dela gravită participanții au primit, pe lângă un pachet de 5 kg cu tot felul de bunătăți, și bani de buzunar, ilustrate francate gata pentru a-și informa tovarășii rămași acasă de frumusețile Capitalei noastre, care n-oi n'o văzuseră încă.

Dar dincolo de steagurile, florile și varul proaspăt din gări, se puteau zări copii fărâși și desculți, impresionat, un participant din grupul italian l-a aruncat o bucată de pâine albă din pachetul primit - pe care copiii s'au aruncat învârtindu-se. Dar unui angajat al nochiului "Ambasadori" au dat lacrimile când ziaristul american **Richard O'Regan**, găzduit acolo, i-a oferit o bucată de salem cumpărat în Austria.

Găzduirea s'a făcut în hoteluri și foste pensiuni de lux. Întregerile sportive dintre cele 30.000 lacuste s'au desfășurat în imensă hală dela Făureasca, iar sedințele în săli ornate cu drapel de pe tot globul și lozinci în toate limbile. Imnul a fost compus de tovarășul **Frunză**. Eternele discursuri sfârșeau cu petreceri costisitoare, cântece, etc. Zălnic aveau loc, pe lângă curile sportive, alte 140 de manifestări. Cele mai impunătoare clădiri și buncuri bucareștene fuseseră înocite și înmodobite ca să dea impresia că s'au construit sub regimul comunist. Reflectoarele, drapelurile multicolore, sunetul de fuzoarelor, dădeau aspectul unei vieți ferice și vesele.. Cei ce au vrut, făcând excursii, au fost duși în stații climatice (Călimănești, Sovata, etc.), găzduiți în somptuoase "vile de odihnă ale muncitorilor"..

Contactul cu populația a fost foarte dificil. Participanții erau duși la petreceri sau adunări în grup, cu autobuzele. Când ziaristii americani au vrut să iasă din oraș cu o mașină a Legației, au fost urmăriti de 3 mașini negre și pline.. De altfel deschiderea "festivalului" fusese precedată de o restare a mii de Români bănuți mai de inițiativă.. O muncitoare din Ferara a reușit totuși să aducă în Italia o bucată de pâine neagră și mucegăită confecționată 80% din tărâțe, cingura lăsată de ocupant "populației muncitoare". Tineretele italiene au fost foarte prost impregnate de calitatea produselor de pe piață și de vitrinelor deprănt de goale ale magazinelor de stat. Una făcea justa observație, că din puza utilizată la confecționarea steagurilor și benzilor cu lozinci s'ar fi putut face mai bine câte o cămașă fiecărui locuitor al Bucureștilor..

LA MIOPIE POLITICĂ. La sfârșitul războiului, generalul **FRANCO** trimise un mesaj lui **CHURCHILL**, invitându-l "să ia în considerație necesitatea de a apăsa Europa de pericolul comunist". Răspunsul e destul de caracteristic:

"Scrisoarea Excelenței Voastre conține față de Uniunea Sovietică unele lucruri pe care, date fiind legăturile de prietenie cu această țară, nu le pot lăsa neomentate. Aș permite Excelenței Voastre să cadă într'o gravă eroare dacă n'ar face tot posibilul să-i scot din cap ideea că guvernul Măestății Sale ar fi dispus să tolereze formarea unui bloc de puteri, ostil aliaților noștri sovietici. Guvernul Măestății Sale nu simte nicio nevoie să se sprijine de Uniunea Sovietică. Politica guvernului Măestății Sale are ca bază sprijinul tratatului de alianță anglo-sovietic din 1942, și consideră colaborarea anglo-rusă ca permanentă în cadrul viitoareii organizații mondiale și, în același timp, ca indispensabilă pentru pace și pentru prosperitatea Europei". Precum se vede, sentimentul de neîncredere încredințat de toată lumea la sfârșitul războiului tragea din viața politică a cârmânului miop, nu-i chiar fără rost..

G. - "Frank" este mai mult un rezultat decât o "realizare" "gătită" și iron-
tului "bucur" se vede că lăsat rătăcit în lume și că nu are nici rezultat. Te rog citește
"Le Monde" din 1. August și vei vedea că "Frank" este un rezultat care a fost răstăcut
înaintea tuturor și că "Frank" este un rezultat care a fost răstăcut înaintea
scrișilor în fața cărora este singura "realizare" răstăcută. Cu sunt con-
vins că "Frank" este un rezultat care a fost răstăcut în fața tuturor scrișilor. Cred că și-
trebuie să scrie pe lângă "Frank" o notă care să spună că "Frank" este un rezultat
și să scrie că "Frank" este un rezultat care a fost răstăcut în fața tuturor scrișilor
cu mângâiere în fața scrișilor care au răstăcut "Frank" și să scrie că "Frank" este un rezultat
care a fost răstăcut în fața tuturor scrișilor.

întreg în căruță Românul i-a spus că a dat căruța lângă copac și pe urmă a tăiat copacul, care-a căzut drept în căruță; i-a curățit crăciilo și-a pornit. Așa a făcut și țiganul și când a căzut copacul i-a făcut pilaf și măgarul. A luat și el toporul și s'a întors amărît acasă, dar pe drum întreba pe toți de n'au văzut cumva măgarul lui. Oamenii unii răspundeau că nu, alții ziceau: "Mă, mi se pare că era pecolo pe câmp cu al lui cutare ori cutare". Țiganul, mulțumit cărecum-mormăia așa ca pentru sine: "Bine-ar fi, romanică, mânca-te-asi, să fie cum zici tu și să nu fie cum știu eu".

"Șeful" a început să lăse la lumină și să se arate în lume ca toți oamenii. Asta este bună treabă, căci văzând lumea ce capacitate este, își va câștiga simpatia. Si invers.. În orice caz, iese din mister și din mit; apare în carne și oase..

P.-Canada! În tot cazul, pe măsură ce timpul trece și se adaugă noi verigi la lanțul de josenici al "geniului" și al umora din acoliți, cred că ați avut dreptate (și aveți) de a-i damasca public nu cum credeam eu că trebuie să-i menajem de ochii lumii și să-i aranjăm în familie - cu toată dureea pe care o produce acest spectacol; dacă-i necesar, cine-i de vină?

V.-Canada! Dintr'un răvaș trimis de un român refugiat în Canada inimosului intelectului francez care a scris președintelui Eisenhower și primului ministru Churchill în favoarea României (scrisori publicate în VATRA de pe Iulie crt.): În "Vatra", publicație a Românilor exilați, am văzut traducerea scrisorilor ce ați trimis, în ajunul conferinței din Bermuda, președintelui Eisenhower și premierului Churchill. Din textul scrisorilor Dv, am înțeles că inima Dv bate pentru Patria noastră în același ritm ca inimile patrioților români, că aveți curajul să acționați și să exprimați părerile și sentimentele Dv pentru Patria noastră. Cunoșcând istoria Națiunii mele și simțind-o din toată inima mea din tot sangele meu moștenit de la părinții mei, țărani din Vrancea, scrisorile Dv au produs în sufletul meu un mare ecou.

În calitate de Români, eu și soția mea vă mulțumim și vă rugăm să primiți felicitările noastre pentru conciziunea și precizia cu care ați știut să redați esența istoriei noastre, să descrieți frumusețea și bogățiile solului român și tragedia trăită azi de Nația Română, grație unor criminali aparținând lumii politice străine, cum și din nenorocire - câtorva trădători din lumea politică românească, cari au consimțit la o capitulare fără condiții. Gestiul Dv s'a produs într-un moment critic pentru România. Astăzi, în culisele diplomației se pregătește recunoașterea, de drept și de fapt, a suveranității Rusiei asupra provinciilor noastre: Maramureș, Bucovina, Moldova, Basarabia și Dobrogea. Franța și Statele Unite n'au consimțit până în prezent.

Facem apel la Dv, să vă uniți cu toți prietenii Dv și intelectualii francezi cari iubesc Patria noastră, cari au cunoscut-o direct, sau prin istoria ori cultura sa, formând astfel un front comun pentru a trezi atenția Lumii Libere asupra Națiunii Române, bastion înaintat pentru apărarea civilizației europene contra barbarilor, bastion al latinității, al credinței creștine, pentru a împiedica să se comită o nouă crimă contra României și pentru a deschide calea spre repararea ori eloc comise contra țării noastre, într'un trecut nu îndepărtat. Cei ce luptă, armați în Carpați, cei ce-și târăsc trupurile pline de rani și de ofense în temnițele și lagărele de exterminare, organizate de comuniști în țara noastră cum și Românii exilați, cari, cu toată mizeria și suferințele lor fac penibile eforturi pentru a face cunoscute Lumii Libere cultura, istoria și folklorul nostru național - toți au nevoie de o dovadă de înțelegere din partea Lumii Libere. Sperând că veți binevoi a lua în considerație apelul nostru vă rugăm încă odată să primiți mulțumirile noastre, ce vă sunt adresate din partea noastră și a țăranilor din Vrancea.

Aron Cotruș-Spația! În număra din urmă al "Vetrei" am dat, spre marea mea mirare, peste frumosul articol din prima pagină. Învațat demult mai ales cu denunțurile, cu atacurile din presa franceză, de a mă osândi la moarte prin foamete și cu ura de neînțeles a unor compatrioți cu cari n'am avut nici odată nimeni de lăsat, era căru cu puțință să nu mă surprindă vigurosul articol al "Vetrei"!!

C.-Germania! Și acum ceva despre Feliciu Ștef Văntan a plecat de la comanda Germaniei în urma unui conflict cu Barbarul. Acesta din urmă se amestecă dând dispoziții direct brigadelor din da ce au de făcut și astfel a surescitat sensibilitatea lui Văntan. Așa s'a lost aici și a stat oam 3 săptămâni. A văzut bine-nțeles că nu se poate să rămână în Germania. V. Popa, Țălnariu, Col. Alexandrescu au un "st. deosebit" și s'au lăsat să se străduie să obțină legalizarea. Într-un alt număr al "Vetrei" s'a vădit că se va strădui să găsească și ceva membri, maior așa de bună înțelegere.

dr. I.D. XENOPOL, Istoria Românilor din Dacia traiană, colecția "Carpați", 1953, vol. I. - Pentru faptul că au găsit o copie la un anticar din Iași dar și pentru motive ceva mai esențiale, depinzând de valoarea reală și de forța educativă a operei, precum și de gravul pericol, prin care trece omul de grănză noastră, de a uita, după aproape zece ani de exil, trecutul de suferință și de glorie al neamului, d-nii M.S. GOVORA și Traian POIESCU s'au gândit - cum ne explică prefața - să publice, în traducere românească, volumul Istoria Românilor de I.D. Xenopol. Și în ciuda unor, poate inevitabile, scăderi de limbaj, făcut o treabă bună și mai ales de folos astăzi, pentru care trebuie să le fim recunoscători; cu atât mai mult cu cât istoricii insistă în mod semnificativ asupra permanenței primejdii rusești, pe care o denunță explicit și prezentatorul ediției franceze a lucrării, filozoful Alfred Rambaud. Recomandând cititorilor procurarea acestui prim volum, care, tipărit în condiții mizerabile, costă relativ puțin, ne-am permis să sugerăm celor doi editori în caz că le mai rămân disponibilități de energie, și numai de energie, tipărirea în aceeași condiții a Istoriei Românilor de C. C. Giurescu în ediții Fundațiilor Regale, carte care se citește într-un suflet, am spune ca un roman, și la punct cu toate precizările ulterioare ale istoriografilor, până în anii din urmă și, în plus, e deja scrisă într-o bună limbă românească.

ta & CAMEL DE DOR, metaforice și poezie, Paris, 7... Indelung așteptată reviste
ta a-lor IERUNCA și AMĂRIUȚEI mă dezamăgește desigur cititorul. Punându-se
de data aceasta mai ales sub semnul lui Matei Caragiale din care ni se dă
o frumoasă traducere în franceză, și a lui Dan Botta, caelele abundă în poezie,
gic, printre altele nume vechi și noi, răzărind în sfârșit acela al Yvonne
ROSSIGNOL, tînărului personal din Mamel, del Cabral, Garcia Lorca și Boris
Char prezintă respectiv Ștefan BĂGIU, L.C. PABANI și Virgil IERUNCA. Aceste
din urma, pe lângă versuri originale, ca și condirctorul AMĂRIUȚEI, care as-
păr cu temel la succedinea lui Barbu, continuă să ne țină la curent, în
"Carte de citire", cu propuneri interesante lecturi. Din restul revistei, sem-
nalăm: un "fragment autobiografic" al lui Mircea ELIADE, unde, în afară de o-
bișnuitele considerații profunde și conștinii revelatoare asupra muncii,
paralele pe tărâm literar și științific (la filosofie!), a scriitorului, dăm
peste o frază decențieră ca aceasta: "Fac parte din generația cea mai no-
roasă pe care a cunoscut-o până acum istoria României" - opinie pe care
nu reușesc să justifice rîndurile care urmează; un studiu de istorie
răzăr și filologie critică al lui N.A. GHEORGHIU asupra unei epistole a lui
Cezar Bolliac; eseu "Origina intențională a lumii în colindele românești de
Constr. AMĂRIUȚEI, care, în exprimă într-o notă prea amară mîhnirea pentru
tut că diaspora n'a recepționat cum se cuvine "încercările noastre de
acum de a familiariza cititorii români cu problematica filozofiei moderne
în cadrul unei limbi românești... ceea ce este exagerat și dintr-o parte
dintr'alta: diaspora e mult mai vastă și mai puțin unitară ca preocupările
ideologice decât pare a fi principul autorului, iar supărarea că n'am fost în
legi" printre rîndurile intențiilor noastre "dovedește impulsivitate. Dacă
continuăm a aplica fenomenologia occidentală la lumea folclorului românesc
tean multumindu-se în loc de rid'carei unei statui pentru această folclor
re trebuie să o recuzăm atenți din partea conaționalului expert. Cultura
în primul rînd un exercitiu de amintire. (La replica d-lui N.A. Gheorghe
în urmîrile articolelor "Etnocenismul lui Grigore Alexandrescu" va rîd
am o nouă întrebare: d-l Ștefan Băgiu, care, neapartinînd redacției
rîd, căsăt, se afla în momentul de față la băi).

[illegible]

sub semnătura d-lui Cornel POP, o serie de zece articole dedicate "apărării credinței strămoșești", care au și stârnit agitație în lagărul adversarilor ortodoxiei și interes printre refugiații de orice confesiune. Iată titlul articolelor: "Uniți și convertiți", "Credință și caracter", "Dubla morală", "Politicizarea Evangheliei", "Conducerea monolitică (totalitară)", "Unitatea religioasă", "Punete de sprijin", "Creștinism apusean", "Pentru unitatea românească", "Pentru unitatea creștină". Concluzia, echitabilă, a autorului, căreia și noi ne raliem, este: "Suntem pentru unitatea creștină, realizată pe calea dragostei. Nu ne îndoiim că, în cadrul ei măreț, se va putea apăra mai bine și credința noastră strămoșească".

&& DIARIO DE BARCELONA, 162, 153, 20 Iunie 1953. - Publică două recenzii foarte elogioase pe marginea biografiilor lui Ion Moța și Vasile Marin și a "Jurnalului" dela Jilava al Căpitanului, tipărite de curând în Spania. Autorul e printre prea puținii străini, cari știu unde stau esența și valoarea de neegelat în epoca noastră a de confuzie și defetism "democratic", a Legiunii lui Codreanu. Și cu acest listic, precum amintim cititorilor noștri datoria sacrosanctă de a face cunoscut sănătoșii de se află, în limbi de mare circulație, adăvărul asupra Gărzii de Fie, știind că cea mai fals cunoscută și prin urmare nedreptățită din câte au înțeles în vremile noastre, grație mai ales persistenței calomniilor venetice, pe cari cu prea largă toleranță i-am ținut la sân. - Tot în acest număr, M.M. semnează o recenzie nu mai puțin elogioasă a volumului de poeme în spaniolă al lui Aron COTRUȘ, pus, în special pentru ciclul închinat Montserratului, deasupra chiar a poeziilor catalani.

Adrian Popa

NOTĂ. Editura CUGET ROMÂNESC din Argentina ~~xxxxxxxxxxxx~~ ne-a trimis un stoc de abecedare de d-na Maria GĂZDARU. Cine are nevoie, din orice țară a Europei, să ne scrie. Costul, fixat de editură, e de 500 de lire. Dacă cineva nu-l poate plăti, și are lipsă de abecedar, să ne scrie totuși.

Adresa noastră: V A T R A - Via Costantino Morin, 6 - Roma - ITALIA